

Lusi-En Holms

(ne baš) kao
devica

Prevela
Tatjana Milosavljević

 Laguna

Naslov originala

Lucy-Anne Holmes
(UN)LIKE A VIRGIN

Copyright © 2011 by Lucy-Anne Holmes
Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojoj prelepoj sestri

Prvo poglavlje

Ja sam Grejsi Flauers, agent za kupoprodaju nekretnina. Ali pre no što kažete: „E jebote, pa nisi valjda?“, dozvolite da u svoju odbranu kažem kako nisam poput ostalih. Kao prvo, fina sam. Kao drugo, ne umem da lažem. Najozbiljnije, ne umem da lažem. Kad ih klijent upita nije li kuhinja od metar i dvadeset sa metar i po premala, drugi agenti će mu reći nešto poput: „Taman posla! Ni slučajno nije mala. To je fina kuhinja srednje veličine, s izvanredno dobro iskorišćenim prostorom koji vam pruža sve savremene pogodnosti.“ Ako me klijent upita šta mislim, je li kuhinja od metar i po sa dva i deset mala, zagrcnem se i kažem: „Bogami jeste. Probajte da zaljuljate hrčka u njoj i iščaišćete ruku. A mikrotalasnu ima da držite u dnevnoj sobi.“ Pomislio bi čovek da su takve osobine smetnja za nekoga ko se bavi prodajom kuća, ali nisu. Stvarno nisu. Ja sam začuđujuće dobar agent za kupoprodaju nekretnina, što nikog nije iznenadilo toliko kao mene samu. I kao moju mamu.

Ken Bredberi, vlasnik londonske agencije za kupoprodaju nekretnina *Pravi potez*, kaže da sam ja najbolji ženski agent

u Londonu. I mada mu uvek kažem: „Kene, krastačo jedna šovinstička, izbaci ono ’ženski’“, srećna sam kô prase u malo vode zato što me poštuju zbog onoga što radim. Još čudnije od činjenice da sam neopevano dobar prodavac kuća jeste sledeće: obožavam da radim kao agent za kupoprodaju nekretnina. Izbor doma je neverovatno važna odluka u životu ljudi, a ja, Grejsi Flauers, tu sam da se postaram da ne zabrljaju. Spojim osobu s kućom, kako bi stvorila sebi dom ispunjen ljubavlju, snovima i srećnim uspomenama. Takođe, u prilici sam da šnjuram po tuđim kućama, što ume da bude vrlo poučno. To je najbolji posao na svetu. Stoga mi stvarno nije jasno zašto na skali popularnosti vlada mrtva trka između nas i bankara.

Moj posao ipak ima i svoju lošu stranu – moram da radim i subotom, što je stvarno truba. I tako, dok se sav normalan svet, ušuškan, balav i pospan, tegli u krevetu odlučujući kuda će na doručak, ja se pitam imam li vremena za još jednu osmominutnu dremku i još jedne čiste gaće u fioci.

Svake subote budim se na isti način, u isto vreme. Ne budi me budilnik. Meni budilnik nije potreban. Ali ne zato što sam od onih što rano rane i dve sreće grabe. Daleko od toga. To je zato što živim u najbučnijem stanu u Londonu. Moj subotnji poziv na buđenje izgleda ovako:

7.42 – Teretni voz iz Portsmuta za Kings Kros grmi, zapravo urla, zapravo mi probija bubnjiće dok tutnja železničkom prugom udaljenom svega nekoliko koraka od prozora moje spavaće sobe.

7.54 – Još jedan teretni voz; najduža kompozicija u nedelji. Prolazi skoro dva minuta i zvuči kao da se u mom jastuku odvija generalna proba glavne tačke godišnjeg aero-mitinga.

8.03 – Treći poziv na buđenje dolazi kad radnici staklarske radnje ispod mene stignu na posao i upale radio. I odvrnu ga do daske.

8.14 – Još jedan teretni voz.

8.15 – Oni u staklarskoj radnji ispod mene počinju da razbijaju staklene ploče.

Iz nekog razloga, kombinacija razbijanja stakla, tutnjave teretnog voza i pucketavog zvuka radija negde oko osam i petnaest skroz napali mog dečka Denija. Obično negde u to vreme osetim na stražnjici njegovu erekciju.

Kad vodimo ljubav kasnije u toku dana, Deni ume da bude vrlo pustolovan. Međutim, kad ljubav vodimo ujutru, izgleda da misli kako udaranje njegovog penisa o moju stražnjicu sačinjava predigru. I to erotičnu. Dakle, ja volim seks, ali subotom ujutru u osam i petnaest više volim da dremam. Obično nepomično ležim i nadam se da će prestati, i baš sad primenjujem tu taktiku. Ali izgleda da nije naročito delotvorna. Upravo se pomerio i prebacio penis na moj drugi guz. Dođavola!

Ne pomeram se i puštam ga da radi šta hoće. Ujutru mu obično ne treba dugo.

„Deni dušo, pazi šta radiš, trenutno ne uzimam pilule“, promrmljam u jastuk. Zaboravila sam da odem kod lekara i uzmem recept za novu turu kontraceptivnih pilula. Napravila si glupost, Grejsi. Veliku.

S Denijem Sondersom se zabavljam već deset godina. Pitao me je da izađemo dva dana pre početka mog maturskog ispita. Zapravo, ispit je faktički bio već počeo jer sam prethodnog dana polagala usmeni iz francuskog. To znači da bi trebalo da budem u stanju da na francuskom kažem: „Izvinite, gde je najbliža banka?“, ali ne umem. Nemam blage veze s francuskim. U svakom slučaju, tad kad me je pitao da izađemo, tek mi je predstojala gomila ispita, po dva dnevno tokom naredne dve nedelje.

Nisam znala mnogo o Deniju kad me je zaustavio u hodniku i, posle dva ili tri minuta kašljanja i gledanja u pod,

naposletku rekao: „Znaš, ono matursko sranje, jel’ bi htela da ideš sa mnom?“

Znala sam, doduše, kako se zove, Deni Sonders. Smatrala sam da je to baš lepo ime: prijateljsko, drugarsko, pristupačno i izgovorljivo. Znala sam da je pametan – bio je u svemu među najboljima – znala sam i da je bleđ i da ga zanimaju kompjuteri, a njegova visina mi je sasvim sigurno bila vrlo dobro poznata. „Visok kô toranj“, govorila sam. Ispostavilo se da je to sto devedeset jedan. Ali to je bilo otprilike sve što sam znala.

U školi sam se držala po strani. U to vreme su moji mama i tata bili Torvilova i Din* u svetu sportskog plesa. Sedam godina uzastopce osvajali su svetski šampionat, ali to je bilo pre *Plesa sa zvezdama* i vremena kad je pohađanje plesnih škola ponovo postalo kul. Pritom je to bila državna gimnazija u Kenzal Rajzu, gde si bio kul samo ako ti je tata di-džej ili na robiji. „Čale ti je derpe“, govorili su mi onda kad bi se neko uopšte udostojio da mi išta kaže. Otud to moje držanje po strani.

Zato sam se iznenadila kad sam dobila poziv na „ono matursko sranje“. Pogledala sam malo bolje tog Denija Sondersa s lepim imenom i uočila da je najmanje glavu i po viši od mene, vitak i širokih ramena. Takođe sam sa zadovoljstvom ustanovila da nosi majicu Ramonsa. Moj tata je imao majicu Ramonsa, a moj tata je u to vreme bio moj junak. Pogledala sam u njegove duboko usađene smeđe oči i opušteno odvrtila: „Aha, važi se, što da ne?“ Ali sam pomislila: Čoveče, Deni Sonders je zgodan do bola.

* Džejn Torvil i Kristofer Din, jedan od najuspešnijih parova u umetničkom klizanju svih vremena; najveće uspehe postigli su osamdesetih i u prvoj polovini devedeset godina prošlog veka. (Prim. prev.)

Jutros, međutim, uopšte ne mislim tako. Mislim nešto sasvim drugačije. Putnički voz u osam i sedamnaest nije još ni prošao, a Deni zastenje i skotrlja se s mene kô stari tepih. Ali to nije najgore: tamo dole osetim nešto ljigavo.

„Deni Sonderse, dupeglavcu jedan!“, ciknem munuvši ga u izluđujuće nepostojeći stomak.

„Joj, Grejs, lutka. Skroz sam zaboravio“, zaduvano će on.

„Tupadžijo!“ Ponovo ga munem.

„Pa jel’ ne možeš da kupiš onu jutro posle stvarčicu?“

Uzdahnem, sednem i protrljam oči kao umorno dete. Moraću da kupim onu jutro posle stvarčicu. Baš ti hvala, Deni, što si mi ljubazno ukazao na ono što prokletu dobro znam i sama. Beba sasvim sigurno nije deo mojih planova za doglednu budućnost. Ali zato me čeka vikend toliko pun posla da sâm bog zna kad ću stići još i da svratim u apoteku.

Trenutno, međutim, ne smem da se zamaram time, pomislim dok ustajem iz kreveta. Pred sobom imam važno – ne važno, nego epohalno važno – prepodne.

Drugo poglavlje

Čini mi se da se moje kupatilske navike razlikuju od onih koje ima većina ljudi. Ne smem baš da tvrdim, ali još nisam upoznala nikoga ko se tušira tako brzo kao ja. Deni svima priča kako se tuširam kao da mi naoružana paravojna jedinica provaljuje vrata. Nemam srca da mu ukažem kako je to besmislena analogija, ako je uopšte ikakva analogija. Nikad nisam položila maturu.

Jer, da mi naoružana paravojna jedinica provaljuje vrata, teško da bih se zamajavala pod prokletim tušem. Pokušavala bih da provučem dupe kroz prozorče u kupatilu ili bih stajala nasred kupatila u veličanstvenoj pozi tipa Lara Kroft, naoružana gumenim otpušivačem i lakom za kosu, spremna da kaznim svinje koje su oštetile moja dragocena vrata. Ja, naime, živim u vlastitom stanu. Doduše, ne zovem ga „stan“. Zato što to nije stan. To je mezonet.* Lično sam

* Fr.: *maisonette*, „kućica“, po Le Korbizjeovoj zamisli o stambenom prostoru sastavljenom od dve ili tri etaže, po čemu ima strukturu zasebne kuće (*maison*), ali nije zasebna kuća već deo stambene zgrade. (Prim. prev.)

ogulila i ošmirglala sva vrata i provela sate u *Sve za kuću* buljeći u bezbrojne nijanse bele pre no što sam ih naposletku sva obojila u ljubičasto. Obožavam svoja vrata.

Tuširam se brzo jer volim da imam vremena da ujutru popričam sama sa sobom. Ne znam šta bih bez tih podsticajnih govora koje svakog jutra držim sama sebi. Tu sam se umetnula na oca. Moja mama je volela da započne dan petnaestominutnom jogom i, kad sam bila mala, smetala sam joj i ometala joj karmu, pa je tata uobičajio da se zaključa sa mnom u kupatilo i zabavlja me. Pažljivo bi me poseo na poklopac klozetske šolje, a ja bih gledala naviše prema njemu i slušala dok se brija i priča sam sa sobom.

„Dobro jutro, Kamil, baš lepo izgledaš, ako smem da kažem“, počeo bi osmehujući se svom odrazu u ogledalu. Ja sam se kikotala. „Dakle, lepi, šta ćemo danas da radimo? Jao, da, Kup Klajdsdejl. A hoćemo li pobediti? O, pa dabome da hoćemo. Fino, fino. Trudićemo se da vladamo sobom za vreme ča-ča-ča numere, važi? A ne kô prošli put, kad smo zamalo katapultirali Rouzmeri sudiji u krilo. Mada bi matori jarac verovatno uživao da jesmo, zar ne?“ Tada bi izveo nekoliko ča-ča-ča koraka. „Kamil, nemoj da plešeš i briješ se u isto vreme. Upozorio sam te. Može krvavo da se završi. Znači, pobeda na Kupu Klajdsdejl, i šta još? Jao, znam! Otevaću pesmu sa svojom divnom kćerkom, slavljenicom Grejsi. Šta ćemo da pevamo?“

E sad, pošto se većina tih jutara odigrala negde između moje treće i osme godine, neko bi očekivao da smo pevali „Trepći, trepći mala zvezdo“ ili „To je farma ujka Džima ija ija o“. Ali ne, sa četiri godine znala sam od reči do reči hit Glena Kembela „Wichita Lineman“. Kad sam imala pet godina, omiljena mi je bila pesma Boba Marlija „No Woman no Cry“. Šesta godina bila mi je posebno plodna, jer smo

obradili mnoge stvari od Boba Dilana i Bitlsa; do osme, već sam pevala većinu hitova *Motauna*.

„Up tight. Everything’s all right!“, uzviknula sam. Bilo je to jutro mog osmog rođendana i već sam bila duboko zašla u Stivi Vonder fazu.

„Grejsi“, rekao je moj tata osmehujući se mom oduševljenju, „došao je i taj čas. Današnji dan je veoma važan zato što ću te upoznati s nekim vrlo posebnim. S nekim zaista vrlo posebnim. Sa ženom koja poseduje ogroman talenat. Prelep, dubok, raskošan glas kao što je tvoj, Čudesna Grejs.“* Često me je zvao tako. „Sa ženom kojoj ne manjka hrabrosti za njena ubeđenja. Ženom koja se neumorno bori za prava crnaca. S boginjom. Grejsi Flauers, upoznaj... jedinu i neponovljivu... Ninu Simon.“ Potom je prišao kasetofonu što je stajao na prozorskoj dasci u kupatilu i pritisnuo „plej“. Tada sam prvi put čula pesmu „Feeling Good“. „Nova je zora, novi je dan. Počinjem novi život i osećam se dobro.“

Imala sam osam godina i posmatrala sam svog tatu, koji me je voleo, kako usnama nemo oblikuje reči te divne pesme. Pantomimom je dočaravao ribu i leptira, a ja sam se ushićeno smejala – mada tiho, jer nisam htela da propustim nijednu reč – i sećam se da sam se osećala dobro.

Taj dan Nine Simon bio je pre tačno osamnaest godina. A ja se i ovog jutra osećam dobro, uprkos situaciji sa spermatozoidima.

„Srećan rođendan, Grejsi Flauers, kako si?“, kažem svom odrazu u ogledalu. „Ček’, ne izgledaš baš lepo. Biće da su za to krive sinoćnje tekile. Korektore, gde si?“, kažem kopajući po gomili kozmetike nabacane pored lavaboja. Stvarno obožavam svoj stan bez ostatka, međutim, njegova urednost ne

* „Amazing Grace“, poznata hrišćanska himna napisana 1772; ovde igra reči – *grace* je milost, molitva, ali i žensko ime. (Prim. prev.)

svedoči baš uvek o tome. Subotom je u njemu generalno krš i lom, jer, ako se uopšte ikad i latim sređivanja, to se svodi isključivo na žurne i neplanirane pokušaje nedeljom.

„Dakle, Grejsi Flauers, pređimo na posao“, kažem nakon što sam zamaskirala podočnjake izazvane tekilom. „Danas te čeka mnogo toga. Možda budeš ošamućena posle proglašenja, a možda bude i šampanjca, zato uvežbaj šta ćeš reći.“

Odmaknem se malo od lavaboa i duboko uzdahnem. Zamišljam Kena Bredberfija kako govori: „Veliko mi je zadovoljstvo da na to radno mesto postavim Grejsi Flauers.“ Zatim počnem da glumatam.

„Jao, ne mogu da verujem“, dahnem dok pokrивam usta dlanom glumeći iznenađenje.

„O. Blagi. Bože“, pokušam malo piskavije. Bolje je, ali ne mnogo.

„Ma daj! Zezaš me!“, ciknem, što zvuči stvarno grozno.

U problemu sam. Svima je više nego očigledno da ću biti postavljena za šefa prodaje za oblast Londona. Najbolji sam pregovarač u kompaniji još otkako sam postala pregovarač, i Ken Bredberi mi je manje ili više lično rekao da je posao moj. „Moja odluka ide tebi u prilog, Grejsi“, rekao je i namignuo mi. Nije moglo biti jasnije. Prema tome, sve ovo je zapravo samo formalnost, jer Ken voli ta pompezna proglašenja subotom pre podne kad god se neko u *Pravom potezu* postavlja na novo radno mesto. Veruje da to podstiče zdravo suparništvo među članovima tima. Prisustvovala sam im mnogo puta i veoma je važno da se ponašaš kao da si iznenađen. Jednom je jedan lik samo klimnuo glavom, ustao i rukovao se s Kenom. Nije zinuo od čuda, nije pustio suzu, nije izustio duhovitu psovku, ali naravno ne vulgarnu. Jednoglasno smo zaključili: šonja.

U *Pravom potezu*, jedine dve pripadnice lepšeg i nežnijeg pola smo ja i Velikodušna Vendi. Ostatak zaposlenih

pripada polu koji čita *Dejli star* i voli da se gađa kancelarijskom opremom. Tehnički naziv za njih je „muškarci“, mada Velikodušna Vendi i ja preferiramo izraz „mamlazi“, pošto im više odgovara.

Lik koji je klimnuo kad je dobio unapređenje postao je naposljetku poznat kao Klonja. Počelo je tako što bi se neko našalio: „Jel’ ovo tvoja šo...nja?“ Ili: „Hoćeš li šo...nju čaja?“ Međutim, zamena šolja šonjom pružala je ograničene mogućnosti, pa je na kraju postao poznat samo kao Šonja, što se naposljetku pretvorilo u Klonju – i lik je ostao Klonja. Nadimak Kena Bredberija nastao je na sličan način. Prvo je bio poznat kao Kabe, po svojim inicijalima KB, što se promenilo u Kaj, a sad je prosto poznat kao Gel.*

Kad me proglasi za novog šefa prodaje, ne smem da reagujem kao onomad Klonja. On je, naime, otišao, a ja dobijam njegov posao. Stvarno ne želim da me prozovu Klonja II. Ili Gospođica Klonja. Ili Gel Devojka. Ako mi uopšte daju neki nadimak, hoću da to bude Gospođa Šefica.

Pročistim grlo i probam ponovo. Ovog puta se opredelim za tiho dostojanstvo.

„O, bože, Kene, hvala ti“, kažem nadajući se da će zvučati kao prigušeno uzbuđenje. „Neću te izneveriti, obećavam. Volim *Pravi potez*. Svoje početničke korake napravila sam pre pet godina upravo ovde, javljajući se na telefon subotom pre podne. I evo, sad mi je pružena ova neverovatna šansa. Kakva čast! Kene, nikad neću moći da ti u potpunosti uzvratim za svu podršku i sve čemu si me naučio. Potrudću se da osiguram da *Pravi potez* bude jedina agencija za nekretnine u Londonu kojoj će ljudi želeći da se obrate.“ Kenu će se taj deo mnogo dopasti. „Momci, ima dupe da

* KY je marka genitalnog lubrikanta u gelu. (Prim. prev.)

vam pomerim“, dometnem mrgodno obraćajući se svim prisutnim muškarcima.

Kad završim svoj mali govor, srce mi bubnja u grudima. Zaćutim i zagledam se u svoj odraz u ogledalu. Vidim istu Grejsi Flauers kao i uvek: ludaća visoka metar i po i šumsku jagodu, s plavom kosom koja odbija da ostane vezana u konjski rep. I dalje sam punačkija no što želim, ali osećam se fenomenalno.

Toliko sam radila i trudila se, i konačno je došao i ovaj dan. Uspela sam. Kao da gazim po oblacima, priđem svom petogodišnjem planu, koji kaširan i uramljen visi na zidu mog kupatila. Poljubim ga i odem do prozora, i zastanem na sekund trgnuvši se pri pogledu na svoj kaktus. Zasićurno znam da mi je neko nekad rekao da su kaktusi neuništivi. E pa, zeznuo se. Pritisnem „plej“ na CD-plejeru i odslušam Ninu Simon i „Feeling Good.“

Treće poglavlje

Nisam oduvek želela da budem agent za kupoprodaju nekretnina. Želela sam da budem pevačica, kao i većina devojčica. Ali onda sam, kao i većina devojčica, odrasla.

Sećam se, međutim, trenutka kad me je taj posao prvi put privukao. Imala sam dvadeset godina i bila sam kod kuće s kevom kad se oglasilo zvono na vratima.

„Grejsi, još se nisam našminkala, idi otvori!“, viknula je keva sa sprata. Baš tim rečima, jer se sećam da sam pomislila kako, i kad je našminkana, uvek nađe neki izgovor da ne otvori vrata. Moja majka je mrzela da otvara vrata kad neko pozvoni. Nije bila lenja, ali počelo je da joj biva mrsko da viđa ljude – ili da oni viđaju nju, ne znam tačno.

Otvorila sam vrata i ugledala pred sobom visokog mladića u odelu. Ne sećam se najbolje detalja njegovog lica, ali znam da je bio zgodan i da sam se kajala što sam otvorila vrata u helankama i čaletovoj staroj Ramons majici. Već sam bila u šemi s Denijem, ali još sam imala dvadeset godina i gomilu hormona, a muškarac preda mnom ubacio je te hormone u blender i zveknuo ga na najveću brzinu.

„Zdravo. Izvinite što smetam.“ Zvučao je fensi, onako torijevski fensi. „Nisam mogao a da ne pokucam. Kuća je stvarno prelepa.“

Osmehnula sam se čudnom, zgodnom fensi muškarcu. Slagala sam se s njim. Kuća u kojoj sam odrasla bila je zaista lepa, mada ljudi obično nisu kucali na vrata da nam to i kažu.

Iako živimo u ulici koja izlazi na užurbani Čemberlejn roud, naša kuća odaje utisak sanjive idile udaljene od opšteg haosa. To je zato što ne leži u nizu s ostalim kućama u ulici već je zavučena iza njih, skrivena drvećem. Do nje se stiže kratkim kolskim prilazom, koji većina ljudi i ne primeti. Pritom i ne liči na okolne kuće, koje su sve redom dvospratne viktorijanske grozote od crvene cigle. Naša kuća je od sivog kamena, sličnog onome koji vidate u Batu, kvadratnog je oblika, sa samo jednim spratom i malim gotičkim tornjem.

Fensi muškarac stajao je na tremu i gledao u izrezbarene kamene lukove.

„Prelepo“, ponovio je.

Pokazala sam u pod na kom je stajao.

„Šta je to?“, upitao je koraknuvši u stranu.

„Nadgrobna ploča“, odvrtila sam. „Čovek koji je sagrađio ovu kuću sahranio je tu svoju ženu, kako bi bila s njim svaki put kad pređe kućni prag.“

„Ljubavna priča“, promrmljao je muškarac zureći u ploču.

„Aha. Iako sada, prema hrišćanskom verovanju, njena duša gori u paklu zato što nije sahranjena u osveštanu zemlju.“

Naglo je podigao pogled. „Je li kuća posednuta?“

Zaćutala sam na trenutak jer nisam bila sigurna šta da kažem. Da pitate moju majku, reći će vam da je kuća sasvim sigurno posednuta, ali ja, da budem iskrena, nikad nisam primetila nikakvu aktivnost onostranog. A verujte mi, budno sam pazila.

„Ne baš“, odvrtila sam.

Nasmejao se. „Imate li vrt?“

„Aha.“

„Je li prekrasan?“

„Aha, imamo smokvu i krušku i srebrnu brezu, i ptice ga mnogo vole. Sunca ima tek posle podne i predveče, pa možete po ceo dan da sedite tamo. Imamo i ljuljašku pod...“ Zaustavila sam se. Raspričala sam se o tom drveću kao poslednja glupača.

„Bože. Zvuči divno. Slušajte, ja sam agent za kupoprodaju nekretnina. Nemojte odmah da vadite beli luk“, dodao je, a ja sam pomislila da to mora da je neki čudan fensi izraz. „Ako ikada budete hteli da prodate ovu kuću...“

Tada sam ga prekinula.

„Nikad je nećemo prodati. Žalim slučaj. Pripadala je roditeljima mog tate i dobio ju je od njih. Uvek će ostati u porodici.“

„O, pa dobro, onda“, rekao je, okrenuo se i otišao.

Poseta tog čudnog fensi lika naterala mi je tu misao u glavu. U to vreme nisam se bavila ničim naročitim u životu – moglo bi se reći da nisam bila ni počela da živim – ali sve će se to promeniti, zato što sam ubrzo potom ušetala u agenciju za kupoprodaju nekretnina na Čemberlejn roudu da vidim imaju li nekih slobodnih radnih mesta. Niko s kim sam pričala nije bio nimalo zadivljen mojim nedostatkom kvalifikacija, s izuzetkom Gela, koji je rekao: „Treba mi potrčko koji će raditi subotom. Glavne dužnosti su javljanje na telefon, kuvanje čaja i kupovina sendviča sa slaninom. Primiću te na mesec dana probno.“

Kad sam napisala svoj petogodišnji plan, još sam bila na probnom radu i živela kod svojih. Možete misliti da mi svih ovih godina svi redom vade mast na čačkalicu zbog

tog mog plana. Tvrde da sam opsesivna, ali draži mi je izraz „motivisana“.

Plan sam napisala na svoj dvadeset prvi rođendan, zapravo, pre tačno pet godina. Dan je bio divan, bez ijednog oblačka, čak i onog tanušnog. Sedela sam na ljuljašci u ćošku našeg divnog vrta sa svojom omiljenom knjigom, *Petogodišnji plan: kako da maksimalno iskoristite svoj život*, i sveskom. Osluškiivala sam njihanje i šuštanje srebrne breze i puna dva i po sata pažljivo razmišljala i pisala. E da, i pevušila sam „Mr Bojangles“.* Sećam se samo da sam se u jednom trenutku zanela i da mi je keva kroz prozor doviknula da „budem tako dobra i prestanem već jednom da pevam tu glupu pesmu“.

Reči koje sam tog dana napisala više danas na zidu kupatila u mom stanu. Evo kako glase:

Grejsi Flauers – moj petogodišnji plan

Pucaj na veliko, ciljaj visoko

Za godinu dana imaću:

- Posao s punim radnim vremenom u *Prvom potezu*, nije važno koji
- Uštedenih 2.500 funti

Za dve godine imaću:

- Unapređenje u pregovarača
- Uštedenih 5.000 funti

Za tri godine imaću:

- Reputaciju najboljeg pregovarača u poslovnici
- Uštedenih 10.000 funti

* Vrlo popularna kantri numera iz 1968; snimili su je mnogi izvođači, među njima i Nina Simon. (Prim. prev.)

Za četiri godine imaću:

- Reputaciju najboljeg pregovarača u *svim* poslovnicama *Pravog poteza*
- Stan u vlasništvu (pa makar to bila kutija za cipele bez poklopca)

Za pet godina imaću:

- Unapređenje u šefa prodaje za oblast Londona
- Samostalan život u svom stanu

Danas, tačno poslednjeg dana tog petogodišnjeg razdoblja, postigla sam sve to. „I osećam se dobro“, zapevam zajedno s Ninom. A onda začujem zvonjavu telefona i odjednom se više ne osećam tako dobro. To je keva. Znam jer sam podesila da se telefon, kad ona zove, oglasi „Letom Valkira“.* Ono „da da da daa-da, da da da daa-da“ predstavlja savršeni prefiks za svaku zloslutnu najavu koju se sprema da mi obznani.

„Bro jutro“, kažem u mobilni.

„Grejs. Jao, zaboga, Grejs, isključi to, molim te.“

Pritisnem pauzu na stereu. Keva je nekad obožavala Ninu. Moja majka je obožavala Ninu sve dok ja nisam počela da obožavam Ninu, a onda joj je naglo okrenula leđa. Tvrdi da je moja Nina Simon faza bila najteže razdoblje za nju kao majku. Znam da se ljutila kad je morala da prekine probu neke ča-ča-ča tačke zbog poziva moje učiteljice. U školi su bili zabrinuti za mene.

„Pa, Grejs, šta želiš da budeš kad porasteš?“, upitala me je učiteljica, baš kao i svu ostalu decu u odeljenju.

„Odrasla crnkinja“, smesta sam odgovorila. Moja učiteljica nije znala šta da kaže na to, pa je rekla direktorki, a ova je

* Popularni naziv za upečatljivi početak III čina Vagnerove opere *Prsten Nibelunga*. (Prim. prev.)

pozvala moju majku. Sasvim nepotrebno, ako mene pitate, jer je mogla prosto i sama da mi kaže.

Moja Nina Simon faza usledila je odmah za Stivi Vonder i *Motaun* fazom i, kad se bolje razmisli, nije nimalo iznenađujuće što sam s osam godina želela da budem crnkinja. Kad bismo otišli u kupovinu, ja bih se uhvatila neke crne žene i preklinjala je da mi peva. Čak sam pisala u *Džimi će to popraviti** moleći da me pretvori u crnkinju, mada nikad nisam dobila odgovor. Odavno sam prestala s tim, ali keva još uvek ne može da smisli Ninu.

„Srećan rođendan, Grejs.“

„Hvala, mama.“

„Dakle, Grejs, tvoj otac kaže da danas ni slučajno ne oblačiš ljubičasto. Ima vrlo loš predosećaj u vezi s tim.“

„O, bože“, uzdahnem. Ljubičasto je moja omiljena boja. Polovina garderobe mi je ljubičasta, a ljubičasta bebi-dol haljina sa cvetovima je jedino što ovog časa imam čisto. Pomislim da to zanemarim, ali svratiću kasnije kod tate, pa zato ne mogu.

„Dobro, ajde“, popustim. „Ali da znaš, mama, počinje da se bedači zbog ljubičastog i to je skroz uvrnuto.“

„Nemoj mene da kriviš.“

„Pa ne krivim te, nego, bolje da prekinem. Naimenovanje je u pola deset.“

„U redu, onda. Javi mi kako je prošlo.“

* *Jim'll Fix It*, popularni dečji serijal koji se emitovao maja 1975. do juna 1994, u kom su se čitala pisma dece u kojima su ova pisala šta žele, a sledeće nedelje bi se nekima želja i ispunila. Autor i voditelj bio je Džimi Savil, koga je kraljica čak proglasila vitezom zbog njegovog humanitarnog rada i posvećenosti deci – da bi se 2011, posle njegove smrti, otkrilo da je Savil bio pedofil koji je za pet decenija rada izvršio više stotina napada na maloletne osobe, i dokazano je da je silovao najmanje 34 dece, od kojih je najmlađe imalo osam godina. (Prim. prev.)

„Važi se. Volim te, mama.“

„Da, da. Zdravo.“

„Šta ti je majčinska ljubav“, uzdahnem pošto završimo razgovor. Što me podseti. Danas nikako ne smem da zaboravim pilulu za jutro posle, pomislim odlazeći iz kupatila u potragu za nečim što mogu da obučem a da nije ljubičasto.

Četvrto poglavlje

„Zar nisi to isto nosila na mojoj žurki droca i makroa?“, upita me Velikodušna Vendi čim me ugleda. Vidim da je iznenađena, jer su joj mrvice sendviča sa slaninom koji jede upravo izletele iz usta i prizemljile se na mom dubokom dekolteu.

„Joj, daj nam malko“, dahnem gledajući njen sendvič. Ona mi ga pruži i ja zagrizem. Kako je ukusno. Obožavam sendviče sa slaninom. Nikad neću biti vitka.

„To bi bila seksi verzija Gospođe Šefice?“

„Teško. Nameravala sam da obučem onu svoju ljubičastu haljinicu sa cvetovima, ali moj tata ima loš predosećaj u vezi s ljubičastom bojom.“

„Opet?“

„Aha.“

„Ali tvoj tata je obožavao ljubičastu.“

„Jel' to na tebi ono isto od sinoć?“, upitam je primetivši da je noćas zasigurno bila u šteti. Sigurna sam da je odeća na njoj ista kao sinoć u pabu. Vendi bezuspešno pokuša da glumi čednost, ali to kod mene ne pije vodu.

„O, da, još imaš trag od načosa na bluzi. Pitaj boga kako ćeš to da skineš“, promrmljam grebuckajući skorenu mrlju.

„O... ovaj, Grejs, na tvom mestu ne bih to radila.“

„Fuj! Vendi!“, kažem, smesta odskočivši. „Ko je taj?“

„Fredijev ortak Martin.“

„Ortak onog istog Fredija u kog si zaljubljena preko ušiju? Spavala si s njegovim ortakom?“

„Misliš da sad više neću imati šanse kod Fredija?“

„Nisam sigurna, ali mislim da bi bilo vrlo pametno da prestaneš da spavaš s njegovim drugovima.“

„Hm, ali tako imam osećaj da sam mu nekako bliža.“

Vendi je vrlo teško da se ne kreše s kim stigne, i otud joj i nadimak Velikodušna Vendi.

„Malo mi je muka“, kažem joj osvrćući se po kancelariji, koja je sada puna muškaraca iz raznih poslovnica *Pravog poteza*. Muškaraca koje ću kao Gospođa Šefica vrlo brzo da uteram u red.

Istini za ljubav, baš mi se dopada ovaj osećaj mučnine i nerveze, kad moraš da zadržavaš dah i grčiš zadnjicu zato što ti celo telo žubori u iščekivanju. Da li me to svrstava među čudake? Verovatno.

Nekad sam se mnogo češće osećala tako. Kao klinka sam pevala na takmičenjima. Ne zato što sam imala ambiciozne roditelje – daleko od toga – pevačka takmičenja bila su isključivo moja ideja. Dobro de, moja ideja posredstvom Rut Roberts, s kojom sam išla u osnovnu školu. Dakle, njeni roditelji *jesu* bili ambiciozni. Bili su toliko ambiciozni da je sa devet godina već snimila demo pesme „Walking on Air“* i poslala je diskografskoj kući.

Rut Roberts mi je bila povremena najbolja drugarica između moje pete i osme godine. Kažem „povremena“ zato što je spadala u one koji te danas drže podruku i nazivaju

* Pesma s istoimenog albuma norveškog pop dueta Bobbysocks iz 1987. (Prim. prev.)

najboljom drugaricom, a sutra se prave da te ne vide i pričaju svima u odeljenju kako imaš vaške. Rut Roberts je pevala na takmičenjima, a ja sam volela da pevam, stoga sam preklinjala mamu i tatu da me puste da probam. Prvi put sam nastupila sa osam godina i strašno mi se dopalo. Tata me je odvezao u Milton Kinz; u kolima smo sve vreme pevali s Ninom Simon, a usput smo stali i u *Malom kuvaru* smazali po porciju tostiranih kolača sa suvim voćem s kojih se cedio maslac.* Ne umem da vam opišem koliko je to bilo uzbudljivo – moja majka, naime, ne dopušta da se u kući konzumiraju maslac ili proizvodi koji sadrže kvasac.

Pevala sam „Castle On A Cloud“** na bini, pred četvoro sudija, bezbroj roditelja i hiperaktivne braće i sestara učesnika takmičenja – i pobedila sam. Nisam očekivala da ću pobediti. Tek kad se Rut Roberts izbečila na mene odlazeći da uzme svoju nagradu za osvojeno drugo mesto, prvi put sam osetila to žuborenje u stomaku. Pobedila sam trideset i dve druge devojčice, od kojih su još četiri takođe pevale „Castle On A Cloud“. Na povratku kući, pobedu smo proslavili gozбом u *Burger Kingu*. Tata i ja smo se zakleli da nećemo reći mami i popričali koju bi pesmu trebalo da pevam sledeći put. Bio je to jedan od mojih najboljih dana. Ne naj-najbolji, ali svakako pri samom vrhu. Jedini problem u vezi s tim danom bilo je to što sam pobedila Rut Roberts, pošto nikad više nije progovorila sa mnom.

„Eno Gela.“ Vendi me mune i ja sakrijem sendvič u svoju fioku i uspravim se. „O, bože, KENE. O, bože, KENE“, ponovim nekoliko puta u sebi. Nikako, ali *nikako* ne smem da mu se posle proglašenja obratim sa Gele.

* *Little Chef*, britanski lanac restorana smeštenih na usputnim odmoristima, najčešće pored benzinskih pumpi i malih motela. (Prim. prev.)

** Engleska verzija pesme „Mon prince est en chemin“ iz mjuzikla *Jadnici*. (Prim. prev.)

Ken Bredberi živahnim korakom uđe u kancelariju. Onizak je, sa širokim, simpatičnim drugarskim licem i kosom koju šiša na keca ne bi li prikrio sve dublje zaliske. Oblači se pomalo kao Džonatan Ros:* skupa odela koja uvek izgledaju kao da su mu malčice pretesna, dopunjena šljaštećom kravatom. Danas je ljubičasta. Bravo, Kene. Za njim uđe muškarac koji mi deluje poznato. Sigurno je regrut iz druge poslovnice. Visok je i vrlo zgodan. Vendi ga je očigledno takođe uočila, pošto mi se njen lakat ushićeno zabio u rebra. Konačno sam saglasna s njenim ugrađenim kompasom za zgodne frajere. Tip je boli glava. Visok je. Crnomanjast je. Lep je. Sve same najviše ocene. A to je, kao što svaka žena zna, prava retkost.

„Mislim da će Gospođa Šefica možda morati da mu posveti posebnu pažnju“, prožišti mi Vendi na uvo. Ja se osmehnem.

„Svi ste tu. Moj tim. Moji ljudi. Moje carstvo“, počne Ken. Volim ga, ali čovek je stvarno umislio da je Julije Cezar.

„Njušim vašu glad za uspehom i miriše mi veličanstveno“, kaže on nakon što duboko uzdahne. Čudno, meni se činilo da svi zaudaramo na mamurluk.

„Dakle, ovo je veliki dan. Šef prodaje za oblast Londona je, kao što svi znamo, krupna zverka. Dobija veliku proviziju od svake prodaje koja se ostvari u kompaniji. Zapošljava, otpušta, uteruje u red. Motivirajte, predvodite, inspirirajte.“

Kolena počnu da mi drhte.

„Dakle, današnje naimenovanje je uzbudljivo. Reč je o nekome ko je, ako ne najbolji, a ono među najboljima u ovom poslu.“

Čoveče. Želudac mi pravi jedan salto za drugim.

* Poznata britanska TV ličnost; trenutno najpoznatiji kao autor i voditelj TV pričaonice *The Jonathan Ross Show*, na ITV-ju. (Prim. prev.)

„Predstavljam vam Džona Sindžin-Smajta,* novog šefa prodaje za oblast Londona“, objavi on ponosno i onda istupi onaj visoki, zgodni crnomanjasti lik.

Blagi bože, onesvestiću se. Dah mi zastane u grlu i odjednom mi se učini kao da mi sav vazduh izlazi iz mene. Vrta mi se u glavi, kao da sam lik u kostimiranoj drami. Pružim ruku prema Vendi, ali ona samo razrogačeno zeva u onog čoveka i ne očekuje da posrnem ka njoj. S jaukom padnem na nju, a ona se zatetura i udari u čoveka sa svoje desne strane, koji ispusti svoj starbaks. Obe se prizemljimo u bari kafe pored njegovih nogu. Svi se okrenu i posmatraju dok nas on podiže.

„Izvini, Kene“, vikne Vendi. „Ja sam kriva. Spotakla sam se i pala kô vreća.“ Zatim me čvrsto uhvati oko pasa da se ponovo ne sručim.

„Jesi li dobro?“, šapne mi na uvo, ali ne mogu da joj odgovorim. Samo buljim u skota koji je dobio moj posao i upropastio mi plan, upropastio sve. Gleda i on mene. A onda se osmehne, i prepoznam ga. To je čovek koji je pre toliko godina navratio u kuću u kojoj sam odrasla i rekao da je prelepa.

Dođe mi da zaplačem, a ja nikad, baš nikad ne plačem.

* U britanskom engleskom, St John se, pogotovo ukoliko je prvi deo dvostrukog prezimena, izgovara kao da je napisano Sinjin ili Sinjun – Sindžin. (Prim. prev)

Peto poglavlje

Nisam uspela. Nisam uspela. Nisam uspela. Nisam uspela. Ne mogu da mislim ni o čemu drugom. Grejsi Flauers nije uspela. Grejsi Flauers nije uspela. Ponovo.

Od mog poslednjeg neuspeha prošlo je toliko dugo da sam skoro i zaboravila kako je to. Nije li divno kako te poniženje ipak sustigne, čak i nakon što si se svim silama potrudio da stvoriš novi identitet? Ovako sam se osećala samo na svom poslednjem pevačkom takmičenju, pre skoro deset godina. Ceo taj dan bio je nekako naopak, od samog početka. Kao prvo, tamo me je odvezla mama. U kolima se nisu čule pesme Nine Simon, iz očiglednih razloga. Štaviše, uopšte nismo pevale. I definitivno nismo zastajale da se okrepimo masnom užinom. Imale smo sa sobom punu kesu oljuštene šargarepe. Vožnja je bila baš duga – čak do Mančestera – a to je bilo najveće takmičenje na kom sam ikad učestvovala: Britanski pevač godine u kategoriji do šesnaest godina. Pobjednik je dobijao da snimi album za *Soni*, što je stvarno bila velika stvar. Pevačka takmičenja su uvek bila zabavna, nestvarna i komična, i jedini način da ih preživim bio je

da ih ne shvatam previše ozbiljno. Prosto otpevaj pesmu najbolje što možeš, to je bila moja deviza. Tatina deviza. Međutim, ovo mi se činilo nekako monumentalno, prelo-mno, preveliko da ga uopšte pojmem. Značilo je da ću moći da napustim školu i postanem pevačica, ali ja sam popustila pod pritiskom. Bolje rečeno, pukla sam.

U prvom krugu smo svi morali da otpevamo neku himnu ili gospel, i moj red je bio odmah posle Rut Roberts. Rut je izašla na binu i zapevala „Amazing Grace“. Najmanje sto puta dotad sam je čula kako to peva. I uživala sam slušajući je, ali tog dana jednostavno nisam mogla da je podnesem. Teško je objasniti, ali kao da je čitavo moje biće odbacivalo tu pesmu i to takmičenje, i počela sam da vrištim ne bih li tako potrla taj zvuk. Stajala sam nedaleko od bočnog ulaza na binu dok je druga takmičarka pevala, i vrištala sam kao sumanuta sve dok ona nije začutala i dok me nisu izneli odatle.

To je mnogo dramatičnije od toga što nisam dobila mesto šefa prodaje za oblast Londona, ali osećaj je bio isti. Godi-nama sam radila na tome da ostvarim nešto, i onda propala u samoj završnici.

„Verovatno bi trebalo da izađemo iz klonje“, kaže Vendi. U pravu je: već dvadeset minuta smo tu. Vendi se ogle-da u ogledalu, popravlja svoju tamnu paž frizuru i dodaje još malo šminke na oči pojačavajući efekat „zadimljenog pogleda“. Pomalo liči na bubu. Na lepu bubu, ali ipak na bubu. Ona to zna i ne stidi se toga. Kad god nas pozovu na maskenbal, obuče svoj kostim pčele kućne izrade – crni jednodelni triko koji je pokriva od glave do pete, sa sunđerastim dodatkom u obliku pčele na torzu i rajfom s dvema kuglicama na dugačkim federima koji glume ticala. I svaki put je to pun pogodak. Vendi ume da izvede da pčela izgleda neponovljivo.

Sve vreme od naimenovanja predsedela sam na klozetskoj šolji ne progovarajući ni reč. Pet godina truda i rada, i sasvim je moguće da su završile upravo u toj šolji na kojoj sedim. Nisam uspela da svoj petogodišnji plan privedem željenom kraju. U knjizi ne piše šta biva kad ne postigneš ono što želiš. Ne piše šta da radiš kad se neki neznanac pojavi kao da je pao s neba i stane tamo gde je trebalo da staneš ti. Ovog vikenda je trebalo da napišem svoj novi petogodišnji plan. Čemu? Proteklih pet godina sam znala šta mi je cilj. Sad se osećam izgubljeno. Ne mogu da nastavim da radim ako će mi onaj fensi lik biti šef. Trebalo je da ja dobijem taj posao. Sve sam bila isplanirala. Šta sad? Hoće li neko biti tako dobar da mi kaže – šta sad.

„Grejsi, progovori. Mislim, znam da si u šoku, ali moraš da progovoriš. Kako ćeš da prodaješ kuće ako ne možeš da govoriš? Kako ćeš da pevaš tvom tati? Mislim, pretpostavljam da bi mogla da koristiš pantomimu...“ Ona načas začu-ti. „GREJSI!“ Ajoj, sad je već ljuta. Taj isti ton upotrebljava kad joj momci ukradu toner za štampač i odnesu ga kući. Vendi se uvek uspaniči kad ja ne govorim. „RECI NEŠTO. BILO ŠTA.“

„Mrzim ga“, zarezim.

„Odlično.“ Deluje istinski zadovoljna mojim napretkom. Čeka da dodam nešto na to, ali ne udostojim je više nijedne reči.

„Ako posmatramo stvari s pozitivne strane, barem je zgodan.“

Pogledam je i odmahnem glavom.

„On mora brzo da ode odavde, a onda ću ja dobiti unapređenje i sve skupa neće biti tako strašno. Inače može da ostane godinama. A šta ću onda?“

„Daj, Grejs. Nije baš toliko loše.“

„Jeste, Vend. Dajem mu tri meseca. Ako on do tada ne ode, ja hoću.“

„Kuda?“

„Nemam pojma. U neku drugu firmu voljnu da me primi.“

„Ali šta je s Gelom? Znaš da si mu draga!“

„Ne, Vend. Upravo je dokazao da misli kako ne vredim baš ništa.“

„Grejs, to nije tačno.“

„Vendi, da sam fensi frajer, dobila bih posao, ali zato što sam omalena plavuša, nisam ga dobila, i ne mogu da ti opišem koliko sam besna zbog toga. Znaš li šta, Vend? Ima da mu stanem na crtu. Ima da ga nateram da zažali što je kročio u *Pravi potez*. Ti takođe, Vendi. Pomozi mi da mu napravim pakao od života.“ Pogledam se u ogledalo i urliknem.

„E, u vražju babu“, promrmlja Vendi.

Vendi krene za mnom kad izađem iz klozeta i uputim se u kancelariju. U glavi mi se vrti tema iz *Rokija*. Ima da prodam toliko kuća da će se ovaj fensi frajer utronjati od straha. Ima da prodam toliko kuća da će Ken doći i plakati mi na ramenu zbog toga što je pogrešio. Ima da prodam toliko kuća da ostali neće imati šta da prodaju.

Smestili su Fensi Dečka za Klonjin sto, koji je preko puta mog. Ja sednem. „Šta je ovo?“, upitam ledenim tonom. Na mom stolu leži gomila štampanih formulara.

„Formulari za izbor agenta godine“, kaže Fensi Dečko. Kako je zgodan. Kako mi to ide na živce.

„Šta?“

„Kad obaviš prodaju, zamoliš klijenta da ga popuni. Postoji nagrada za najbolju firmu za promet nekretnina i želim da je dobije *Pravi potez*, kao i nagrada za najboljeg pojedinca. Ja sam je lani osvojio.“

Netremice gledam Fensi Dečka. Osmehuje se; ja se ne osmehujem. Ove godine ima da pobedim ja, odlučim. Može biti samo jedan. Nek igre počnu.

Pored formulara leži vizitka. „Džon Sindžin-Smajt – šef prodaje za oblast Londona“. Naberem nos kao da sam videla mrtvog glodara. Najradije bih je zafrljačila u korpu za otpatke, ali neću. Pametnija sam od toga. Umesto toga, ubacim je u svoju torbicu. Koristiću je umesto čačkalice.

Zazvoni telefon i on posegne za njim, ali kada je reč o podizanju slušalice, brza sam kao Džon Vejn, tako da stignem prva.

„Dobar dan, ovo je *Pravi potez*.“

„Razgovaram li sa Gospođom Šeficom?“

„Jok, i dalje sam obična Grejsi Flauers.“

„Nikad ti nećeš biti obična, Grejsi Flauers. Daklem, šta veliš na to da mi prodaš neko'ko kuća?“

„Obožavam kad govoriš u množini, Bobe. Šta imaš na umu?“

Bob Preduzimač, kako ga zovem zato što i jeste preduzimač, moj je čarobni klijent. Posедуje ogromnu građevinsku kompaniju i kupuje sve što je potrebno renovirati. Dovede svoje momke, pretvore nekretninu u pravu lepoticu, i onda nam je vrata da je prodamo.

„Dakle, imam onu beštiju na Šerland roudu. Još je nikom nisam pokazala.“

„Kakva je?“

„Prava buvara“, odvratim. Već sam rekla da ne umem da lažem. „A prošle nedelje dobili smo slično đubre u jednoj ulici tamo kod Harou rouda. To bi ti takođe odgovaralo.“

Vidim da me Fensi Dečko gleda razjapljenih usta. Kladam se da tamo odakle je on ne opisuju nekretnine kao

buvare. Verovatno koriste izraze kao „moderno opremljeno“ i „zavidna lokacija“. A tek kad čujem da ju je „projektovao arhitekta!“ Projektovao arhitekta! A ko bi drugi? Kafe-kuvarica? Gnušam se takvih agenata.

„Odlično, Grejsi, takve najviše volim.“

„Važi se, Bobe. Dolazim. Krenula sam.“

Spustim slušalicu.

„Vend, u jedanaest i u pola dvanaest dolaze mi zbog razmene ugovora. Možeš li da se postaraš da bude šampanjca u frižideru i čistih čaša? Ako slučajno ne stignem baš u jedanaest, zagovaraj gospođu Volš, ljubim te. Ima bliznakinje, pa je zapitkuj o njima. A stranka koja dolazi u pola dvanaest je osoba osujećena u rastu, stoga ni za živu glavu ne pominji reč patuljak i pokušaj da sprečiš momke da je slikaju mobilnim telefonima kao prošli put. Takođe, molim te, nazovi čoveka u Šerland roudu i doznaj koliko traži. A ja ću pokušati da pre podne izvučem od Boba ponudu.“

Vendi je slika i prilika efikasne poslovne sekretarice i odsečno klimne glavom kad ja ustanem od stola.

„Dobar posao.“ To je Džon Fensi Dečko Kakoobeše. Može li da bude nadmeniji? „Grejs? Tako se zoveš?“

„Da.“

„Drago mi je.“

Klimnem glavom.

„Mada... jesmo li se nekad već sreli?“

Slegnem ramenima. Nek zine da mu kažem.

„Baš lepo ime, Grejs.“

„Hvala“, kažem.

„Moja majka se tako zove.“

Ne odgovorim i uputim se prema vratima, ali usput naletim na svoj sto.

„Ajoj, bestraga!“, uzviknem. Fensi Dečko se nasmeje. Ime Grejs mi se ruga još od detinjstva.

Svejedno, nekako uspem da dostojanstveno išetam kroz vrata. Agent godine, pomislim trljajući novu modricu na butini, dopada mi se kako to zvuči. To mi, vala, neće uzeti.